

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af Forespørgsel til Forsvarsministeren af Folketingsmanden for Præste Amts 6te Valgkreds (L. Jessen) m. fl. angaaende en Revision af den militære Retspleje og Straffelovgivning.

Forhandlingen genoptoges.

Marott: Jeg ønsker først at udtale, at den højtærede Krigsministers Svar paa Forespørgselen efter min Mening maa anses for fuldt tilfredsstillende for Forespørgerne. Den højtærede Minister lovede at fremsætte Lovforslag endnu i indeværende Samling om Indskrænkning af Krigsretternes Virksomhed til kun at omfatte Tjenesteforseelser og om Højesteret som tredje og højeste Instans i militære Sager samt at fremme en Reform af den militære Straffelov, saa snart Forholdene tillade det. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) betegnede mærkeligt nok dette Svar som en Afvisning. Denne Betegnelse kan maaske opfattes som Udtryk for, hvad det ærede Medlem i sit stille Sind ønskede, men ikke som et Udtryk for, hvad der i Virkeligheden skete. Thi selv med den bedste Villie kan ingen med Rette lægge en Afvisning ind i den højtærede Ministers Svar.

For øvrigt fandt det ærede Medlem fra Ringkøbing atter i Gaar Lejlighed til at holde en af sine lavt liggende, demagogiske Taler, som han har holdt saa mange af her i Tinget siden den nye Regerings Tiltræden. Selvfølgelig var det ærede Medlem vred paa den højtærede Minister, og medens det skulde se ud, som om han i sin Tale stod paa de menige Odense-Soldaters Side og var mod Officererne, fik man i Virkeligheden det Indtryk, at det ærede Medlem ved smaaligt Juristeri angreb den højtærede Minister for den formentlig uheldige Afgørelse, der var truffen. Men det var ogsaa slemt nok, maa jeg sige, at det skulde hænde, at det ikke blev det ærede Medlem, da han var Krigsminister, men en radikal Krigsminister, som for første Gang her i Landet fik Lejlighed til at medvirke til at fritage nogle menige Soldater for at komme i Forbedringshuset. Det er denne meget omtalte Medvirken fra Krigsministerens Side, som saavel det ærede Medlem fra Ringkøbing som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) have hængt sig i. Men hvis man ser bort fra alt det Pindehuggeri, som de ærede Medlemmer præste-

rede i deres Udtalelser vedrørende denne Sag, bliver Forholdet kort og klart dette: Regimentskommandøren i Odense, Oberstløjtnant Petersen, har afgjort en Sag arbitrært. Han har forinden faaet Raad og Vejledning dertil fra en anden Mand, men uden at hans Myndighed som Jurisdiktionschef derved i mindste Maade er bleven røkket. Det er det hele, der er sket i denne Sag, og kun de, der mene, at unge Mænd af Hensyn til Disciplinen ikke bør undgaa Idømmelse af saa svære Straffe, som her kunde være Tale om, kunne med Rette føle sig brøstholdne over den Afgørelse, her er truffen. Derfor burde i hvert Fald det ærede Medlem fra Ringkøbing have overladt til de mere militaristiske og intransigente Højreblade at angribe den højtærede Minister for hans Afgørelse i denne Sag. Det ærede Medlem talte om Mellemmand, tilfældige og ikke tilfældige Mellemmand i denne Sag, og forsøgte at gøre sig lystig herover, men jeg skal sige, at jeg, som ogsaa kender Oberstløjtnant Petersen i Odense og har talt med ham om denne Sag, føler mig overbevist om, at han, der er bekendt som en human og lidet blodtørstig Officer, under alle Omstændigheder vilde have benyttet sin Myndighed som Jurisdiktionschef paa den Maade, hvorpaa han har gjort det. Det vil ogsaa fremgaa af Meddelelser f. Eks. i „Nationaltidende“ forleden, at han allerede paa et tidligt Tidspunkt, efter at Forhørene vare sluttede, var klar over, hvorledes denne Afgørelse kunde komme til at foreligge.

Der kan naturligvis mod Afgørelsen indvendes, hvad ogsaa det ærede Medlem gjorde gældende, at den paagældende Officer ikke blev straffet, og det er rigtigt nok, men det maa paa den anden Side fremhæves, at i Afgørelsen fra Regimentskommandørens Side laa i Virkeligheden en kraftig Tilrettevisning og en Desavouering af den unge Officers Færd under de Felttjenesteøvelser, som førte til denne sørgelige Sag, og det er ogsaa kendt nok, at den paagældende Officer mere direkte har faaet tildelt en Tilrettevisning af Regimentskommandøren. Men selv om vi maa indrømme, at Officeren i dette Tilfælde saa nogenlunde er gaaet Ram forbi, har det dog ikke kunnet udslette Glæden over, at Soldaterne i dette Tilfælde ogsaa slap. Vi have, som ærede Medlemmer ville vide, i Tidens Løb haft adskillige militære Affærer, som have været alt andet end lystige, og det var saa godt som altid de menige, der bleve straffede, medens Offi-